

SIRI POOLE

No. 1

1921

P29632

Sihipöle

1921
Uuel aastal.

Siniste tähtede, hõbedase kuu, koidu
ja hõmariku läbi vaatab ta maa...
olevat inimlaste peale.
M. lühi, kui päev, on lastenud tõusta
ta päikest, ärates inimeslasi unest.
Läbi aastasadade on inimesed näind...
teda tõusva, päikest säravat ja vajuvana
saatnd sügava pilguga, täis unistusi sõna-
luid, ning unele läind selle lootusega...
näha teda jälle! Nad pole tüdind taist.
Säravana on ta rännand seegi aasta...
müümahult taevafoonil, püüdes liikumata
ja oles vaba inimlikest mõjudest, ning kui
loeme viimised silmapilke kaduvast aast-
last aastast, mida saadavad kella löögid
vaadeldes viimist korda vajuvana teda...
ena lõosas - on meil ometi lootus - näha...
teda jälle, päikest ku inglikku.
Onnis, kel on kuldised lootus - liivad, võimsad
kandma ole murede, ole kuhjuse ja argi-

näevad, askelduste ole kogu ühesi kõrgele
sinna, kus giramas tähed hõbevärsed taeva-
mantlis.

Õnnis lootus - särav kui päike!
Lootusega astume üle aastaläve, jättes
mööda minevat mineviku rüppe, võttes
kaasa õnnelike läbielamuste silmapilke
ja astume julgelt tulevikku oma Päästja
vägeva käe saatel. O, millised silmapilgud
ajad kui süda olevoolavas õnnetules keegi
kuid mõtelgem ka väikse tärnuga korbade
päivo peale, mis meie hinge sügavamaks
ja mõttelisemaks teind

Ting lõpuks, usulootusega astume kind-
lalt üle Surma Jorlani, üle Igavese elu
läve - Rahu-maale.

Ja nii sagedasti kui päikest tõusvana ja
vajuvana näeme, pöörgem pilgud tõlgata
mäele rotates risti alla vaiksesse pälv-
se

Jaagu igavhe hinges sel'gi aastal Kristuse
kannataja kogu veel elavamaks, vaimusta-
vaks jäägu. Ja pilk, ja endisest jära-
vamana tõustu Ta meie hinges igapäev,
peletes sealt nukruse varje.

Dloored! Jäägu meie ülimaks püüd-
miseks: Ligemal Jumal Sull! - laul uus
ja vana ning vägevana kajagu ta meie
hingis: - Ligemal Jumal Sull!

Õhtu taevas

- 00 väikeste liike
Käutlen ainult viimase sakinaid
monokromne ja see lajast sünnat
tänavrennis.

Liik.

Ju kään nii hulle, in tühjel tänavat
purnedag ja pikas sügis öö. Käutles
pääs mõlteid raskemaid, mis turma-
vatena kui kee vood raskitavad.
sünnitajad vapustavad lerra hing
et siis äkki vubuda, jätta sinna
veel õudsemat tühjust.

Seisutin laterna tule tuhuil -
valgusel, najates end plangu najale
- olin värsind, värsind! Lõppend
oli jõud. Suurima raskema, kee-
muna lastu see hingelik tühjus.
Milleks hulle, in? Milleks olin tühne,
et pännata õõ eksilduses mööda
pimedaid tänavaid? Mis raud-
gid mind lahkama kodumä vältu
vähka ja sompa - kes ajas mind?
Hirmununa valin õõse arva-
tes nägevad oma tagaajajat udes,
igegi kuulvaid ta kumme salajaid
või oli see värsind?

Pögenesin jälle pimedusse, mööda
lühid tunnia igavad pikki oli õõ.

Pögenepin, eksisin kunni viimaks jälle
pöörin koju. Tükusin voodi kattes
end vaibaga. O kuis oleks tahtnud
et see vaip kõike kätte oleks
võind - mälestusi painajalikke, -
löödemusi ja meeleolusi melanoolseid.
Kuid õudses õõpimeduses aiguta-
gid toa seinad ja tühjus hii-
tas keegi kihutiselt, iseleadvalt - mu
piinaja - din ta vang.

Vang!

Oleks kui jolunud uhjed paadped,
ragisend võbi rooptetana lukus ..
õudset, turnedalt - esinenna kõigest
kui piinaveldis end tundsin.

Tõmblesid mõtted vihased, mäles-
tused piinavad muljude.

Võimetna nende alt vabaneda, ..
vipelesin asemel, kui võideldes oma
vihakema vaenlasega.

Oleksin tahtnud viimuda aite-
mini, unesta, kõike - kuid ameti
kõik elaj mu jee. Õudsema londina
kerk - ta mu ette, piigides kord ..
liikumatsult, kui lugedes igaviku
aegu ehk jälle halljuna, tahtsides
ridusis kontuures toa hämaruses.

Tühjusest tulid mu piinajad ..
tühjus, tühjus käis punase joo-
nena läbi etu plüüsi ja sid igal
mõttet kui lood tähtsusega.

Prüptatuna näis kõik - värsed
Kui on jäänud mu laus - ea kau-

nimud pühimad unistused neist
aegust mida ootid üle elan?

Rakutu oli reio. Siis talund ründ.
Oli seigimena taavaj. Viikuj äkspite
täht öö. Uratoy igatsusi millegi
järel, mis kaugel kuu see täht -
kuhu ei ulata enam õised vedurite
suukeelgi jaamaft ei ulata m. leolud
nämaraid. Viikuj sügavaj taavajomiz
lähi niitav veikep n. huj. Kez viib mind
süüma.

Siis mõeldm oma rakutut elu, tundsin teda
tähejana.

Kõrtegid illes küsimused kurgilil nägemis-
tuseft, ilmudef tondina ja nõudes vastust.

Milleks elada? Mõttetu! Reisendajid nad kei
ühel häälel. Ja ma leidsin, et ma elu oli
tõesti mõttetu.

Lõhjad päevad. Hingef lõõlasid unad pala
vööd. Vastused. Täganef muppiinaja ja
koja üksilõuseft kädoy öadne tonk, must
melankoolia. Oo pimeduses ilmus.

Päästja kaunis, vägev kuju. Aplestin
välja oma endisest elust hallist, -
omandades rahu ja õnne, mida
päev päevaga klounistey heistuse
stav kuju.

Elu ei olnud e. m. mõttetu!

Aasta viimseid kellalõõke kuuldes
täheksin hingef millekiigid, kuju-
dand. ühiselamusi aastia tagasi.
Vüge kaugale neid heite miniviku

Üks loe lusega tunnen
Hella Jumala kätt. ~ ~ ~ ~
Tema arm õnalt juhib . .
Kõiki, kellel on piit ~ ~ ~ ~
Tunnen et mind Ta käsi .
Jal kaitzmas ei väsi
Rõõmus on minu meel ~
Sel pimedal ööl

Oo salajamas vaikuses ~
Kostab mulle Ta heal . .
Looduse väed kummapelades
au annavad seal: ~ ~ ~ ~
Ma olen - kes eel
Käib sinu eluteel
Mu peale veereta
Kõik omad mured sa ~
Sel pimedal ööl

M. S.

Sa igatsed?

Jul on hinges igatzus millegi järele?

Sa igatsed midagi?

Mida?

Vaikuses olles küsid nii tihti endalt:

Mida igatseb mu hing?

Teadmata igatzus! Aga see sunnib

sind kohad ja paigad läbi rände ja

Sunnib paljusid kohtes küsima vastust

le - aga sa ei leia kusagilt seda.

Tihti näen ma sind kurvena, muheda
selle peale.

Tihti vaatavad su igalserad silmad, --
parkeze kullasse, colles nagu vastust, --
mida igalserad mu hing?

Tihti olen ma sind enne joovastuses-
leidnud - aga enne kui enne taenetus
su hingest üle on saanud voolata leiad
end petetuna.

Vastamata on jäänud teismus.

Kõrimums sulle vastamatta. Sul ei ole --
leppimist sa otsid proov. läbi teaduse
ja taie (kunst) vallad - et leida vastust,
kuid pead lõputas ikkagi etteema petetud

Siis vaevas enam! Luba mind tänas-
selle appi tulla, luba sõbraidult ja etse-
koheselt sulle ole ma su hing igalserad --
loomusunniltelt. Jeesuse jäpele.

Ta ihkati õrasteastjat enclale!

Jeesust!

Ma ei imesta su suuri vupidaid silmi
mis minu peale vaatavad.

Ma tean et see nimi sind imestama
paneb. See on ju loomulike

Kuid luba sind parvega kilitada - aga
enne otsust tee kui sa selle tunnega --
proovi pois teinud. Kõik katsused sa
läbi - katse ka see läbi.

Lähinene selle raamatule, millest --
mööda ja avari läksid, raamatule --
mida raamatule - raamatoks nimetatakse,
sealt leiad selle mehe kelle nime

Üks! pool nimetasin, oma varandusega
millest sul luba võtta kõik on.

Suur küsimine - keerd mõn su hinges-
labeneb ja sa leiad vastuse, suigatus
lindmatta saab aagistud!

See pärast veel kord palun sind -
tee proovi veel kord!

Raklese Voldemar.

Valguse kireke pimedas.

 Ügis. Vilutul vingus ja loopis lahti-
seid väpavaid ja ukse. Väljas oli kof-
pime. Siin ja seal hüljivad kui -
kassi siinad punakad lafena tuled. Sadas
vihma, mis vastu plekk katuseid ja akna-
ruute krabinad jünritas. Tanavad olid ini-
mestest tühjad, ühelgi polnud tahtmist sarna-
se ilmaga toast välja tulla.

Mööda kõnni teed sammus keegi pikkarnisi
masket pakk. käe otsas kandes, pime-
duse astus ta suurde vee loikku, kus juures
ta tusaseit pahandas: Tont võtaks
plu ja kõik, näe vaeva kui hobune ja mis
sellest kõik saad; jah ööldas veel et
Jumal armastus, aga vaata, tormi ja vihma
kõr kannu masket koormat ja kas nõrk
aga, armastus ei aita - liias pilkavalt
vihma jääv talis armastus. Ja kõiust
me ku... ääks... rökem ja roh
armastus. Jah kaigis on Jumal siin

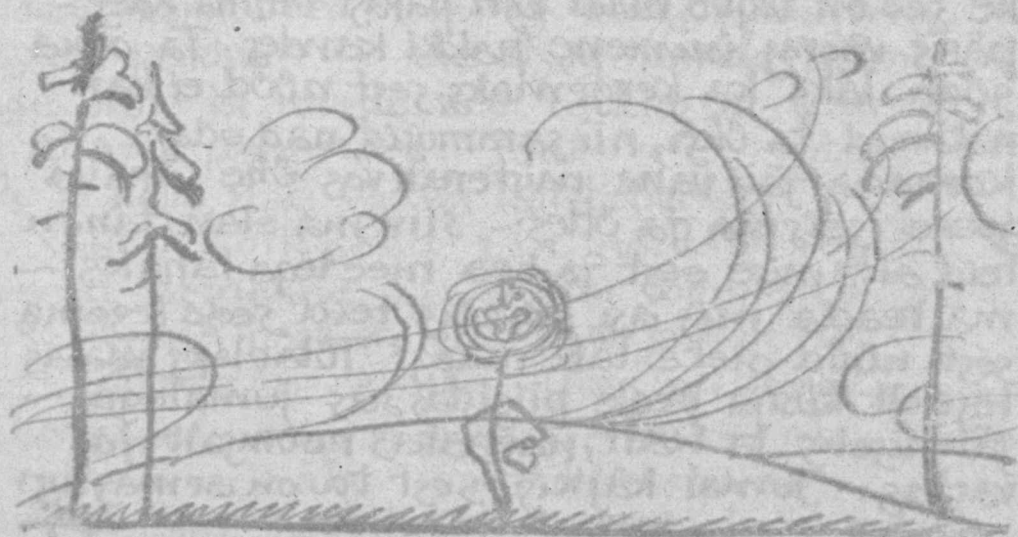
mõlles ta pahaselt; nü sammus ta edasi. Teisel pool
teed pultab keegi kerge sammudega, nagu
ei oleks ta saduse ilmaga tegemist, häälitset oma
ette vaikjelt üht röömust laulu viisi. Kõrraga
sammub ta üle tee ja jääb peatama: Teit on
raske pakk, kas võin teid pisut aidata - nü kola-
sid noore tütarlapse sõnad, paki kandjale ~
Kandja õmises midagi, kuid siis vastas:
Täna - pole viga! Kui tütarlaps võttis paki
ja sammus tagakesti ta kõrval vihma käes; -
mõlemad vaikisivad tükki aega, siis kesis vana
naisterahvas: Kuhu tõttate nü suguse paha ..
ilmaga? Koju! oli lühikene vastus. Aga teie
saate väga märjaks, minu kõrval taga kõndides,
saaksite ju palju põtem varju kui kiirelt lähete
Pole viga! - vastas tütarlaps rõõmsalt. Kõsija uudis-
himu kasvab. Nad jõudsid laterna juure, nüüd ~
vaatas ta teraselt aitaja otsa nagu tahaks ta ..
tomast midagi välja upida. Tütarlapse rõõmsad
kuid siiski rõõmsad silmad vaatasivad talle ..
otsa. Usaldatav näoke - mõlles ta, aga mis inime-
ne see on ulgub nüüd lusti päpast vihma käes -
päris võoras inimene pakki kandes. Ta oma
sõda läks ka kergemaks, sest nüüd ei kan-
natanud ta üksi, nü sammusid nad edasi, ~
Kõrraga jäi vana naisterahvas ühe väpava
juure seisma ja ütles: - siin ma elan, täna
teid aitamise eest ja hea meelega tahaks ~
ma teada mis asi sunnib teid seda tegema,
sest nüüd olete läbi märg? Tütarlaps vaatas
hõpselt kõsija peale piigistas siis jumalaga ~
jätmiseks ta kätt, naepatas rõõmsalt ja
vastas: Jumal käikis, sest ta on aemastugi

siis kadus ta pämedusse. Küssija jäi temale
järele vaates väravasse seisma, ära unustes -
viitvule ja küna tiheda vihma. Kõik
tuli ta meelde, ta endine, rüüri Jumala vastu -
halb tuli tal tütarlast oma kõrval seades, mis
kasu sai tema sellest? - siis õhtas ta
õidamest, Jumal! sa oled tõesti armastus-
tus. Ohanna mulle andeks minu nupiseja
ja tänamata meel! - - -
Jah Jumal on tõesti armastus

-- -- Kes on sügavasti vaatand
Jeesu armastusesse ~ ~
See ta sarnatseks ka muutub
Tõttab teisi aitma rutuste. - - -

Kallis on see Issandale
Keda võib ta pruukida
Kasut teiste hingedele
Valgusele juhtida.

Helmi.

Sinise Risti C. E.

Kirjandusaja kunsti

toimikonna välja -

1921

